Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

3. července 2019 *

„Veřejná služba – Zaměstnanci EIB – Organizační struktura – Zproštění výkonu služby – Přístup k elektronické poště a počítačovému připojení – Postup před zahájením soudního řízení – Přípustnost – Právní jistota – Právo být vyslechnut – Presumpce neviny – Závěrečná zpráva OLAF – Povinnost uvést odůvodnění – Odpovědnost – Majetková újma – Nemajetková újma“

Ve věci T-573/16,

PT, zaměstnanec Evropské investiční banky, zastoupený E. Nordhem, advokátem,

žalobce,

proti

Evropské investiční bance (EIB), původně zastoupené G. Nuvolim, E. Raimondem, T. Gilliamsem a G. Faedo, poté Faedo a M. Loizouem, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Johanssonem, B. Wägenbaurem, advokáty, a J. Currallem, barrister,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 270 SFEU a článku 50a statutu Soudního dvora Evropské unie a znějící na zrušení rozhodnutí EIB ze dne 13. dubna, 12. května, 16. června a 20. října 2015, 6. června 2016 a 7. února 2017, kterými se žalobce zprošťuje výkonu služby, rozhodnutí EIB ze dne 18. června 2015 o zamezení přístupu žalobce k jeho elektronické poště a počítačovému připojení EIB a rozhodnutí EIB nepředat mu jeho výplatní pásky a vyškrtnout jeho jméno z organizačního schématu uveřejněného na intranetu EIB, a dále na náhradu újmy, kterou žalobce údajně utrpěl,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a C. Iliopoulos, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. ledna 2018,

vydává tento

Rozsudek [1]

[*omissis*]

* Jednací jazyk: švédština.

1 – Jsou uvedeny pouze ty body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

III. Právní otázky

[*omissis*]

D. K věci samé

1. K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

[*omissis*]

a) K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení zásady právní jistoty

[*omissis*]

2) K opodstatněnosti první části prvního žalobního důvodu

233 Je třeba připomenout, že právní jistota, jíž je zásada předvídatelnosti nedílnou součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 135 a citovaná judikatura), je obecnou zásadou unijního práva. Tato zásada má za cíl zajistit předvídatelnost právních situací a vztahů vyplývajících z unijního práva (viz rozsudek ze dne 4. května 2016, Andres a další v. ECB, T-129/14 P, EU:T:2016:267, bod 35 a citovaná judikatura) a vyžaduje, aby veškeré úkony administrativy, které vytvářejí právní účinky, byly jasné a přesné, aby umožnily dotyčným osobám jednoznačně znát svá práva a povinnosti a postupovat podle toho (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. ledna 2016, DF v. Komise, T-782/14 P, EU:T:2016:29, bod 45 a citovaná judikatura). Tento požadavek se uplatní zejména tehdy, pokud daný akt může mít pro dotyčné osoby nepříznivé důsledky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 135).

234 Zásada právní jistoty tak vyžaduje, aby závazná povaha jakéhokoliv aktu, který má založit právní účinky, byla odvozena z některého ustanovení unijního práva, které v něm musí být výslovně uvedeno jako právní základ (viz rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 135 a citovaná judikatura). Tento požadavek se uplatní i ve vztahu k povinnosti uvést odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. října 2009, Komise v. Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 55).

235 Je zajisté možné, že neuvedení odkazu na konkrétní ustanovení nebude představovat podstatnou vadu, pokud může být právní základ daného aktu určen na základě jiných prvků tohoto aktu. Výslovný odkaz je nicméně nezbytný, pokud jsou v případě neexistence takového výslovného odkazu dotyčné osoby a unijní soud ponechány v nejistotě, co se týče přesného právního základu tohoto aktu (rozsudek ze dne 14. června 2016, Komise v. McBride a další, C-361/14 P, EU:C:2016:434, bod 48).

236 Kromě toho zásada právní jistoty vyžaduje, aby důsledky daného aktu byly předvídatelné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. června 2015, Health Food Manufacturers' Association a další v. Komise, T-296/12, EU:T:2015:375, bod 86).

237 Dosah pojmu předvídatelnosti však do značné míry závisí na obsahu daného aktu, oblasti, kterou pokrývá, jakož i na postavení jeho adresáta. Konkrétně tento pojem nebrání tomu, aby dotyčná osoba byla nucena obstarat si odbornou radu pro přiměřené posouzení důsledků, jež mohou za okolností konkrétního případu z tohoto aktu vyplývat (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 219).

238 V projednávaném případě je třeba podobně jako žalobce uvést, že pojem „zproštění výkonu služby“ nemá výslovný právní základ ani v pracovním řádu zaměstnanců z roku 2009, ani v žádném jiném textu unijního práva. Z písemností ve spise nevyplývá, že by použití takových opatření, jako je zproštění žalobce výkonu služby, bylo běžnou praxí, nebo že by vůbec bylo známou praxí zejména v EIB a obecně v rámci unijních orgánů. Na schůzích konaných ve dnech 13. března a 15. června 2015 se ostatně výslovně odkazovalo na „zvláštní“ povahu zproštění žalobce výkonu služby.

239 Rozhodnutí ze dne 13. dubna 2015 ani rozhodnutí ze dne 12. května 2015 přitom neuvádějí právní základ, na němž EIB hodlala založit zproštění žalobce výkonu služby. Tato obzvláště stručná rozhodnutí neobsahují žádné právní ustanovení, ani informace, které by mohly umožnit žalobci určit takový právní základ. V rozhodnutí ze dne 13. dubna 2015 totiž EIB odkazuje pouze na „situaci v místě výkonu práce“ žalobce, na vyšetřování generálního inspektorátu a na zájem služby a žalobce a bez dalších podrobností uvádí, že žalobce je „dočasně osvobozen od svých pracovních povinností“ a že jeho nároky související s nástupem do služebního poměru se nemění. Rozhodnutí ze dne 12. května 2015 je ještě stručnější, neboť pouze odkazuje na pokračování vyšetřování, na dobré pracovní podmínky žalobce a jeho nadřízených a na případné převedení žalobce na jiné pracovní místo.

240 Navzdory tomu, že v rozhodnutích ze dne 13. dubna a 12. května 2015 chybí odkaz na právní základ pro zproštění žalobce výkonu služby, EIB po několik měsíců neodpověděla na žádosti žalobce o objasnění v tomto ohledu, přičemž ho pouze prostřednictvím ředitele svého Ředitelství pro sociální vztahy a administrativní útvary informovala o tom, že jeho zproštění výkonu služby není dočasným zproštěním výkonu služby podle článku 39 pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009. Není tak zejména zpochybňováno, že EIB neodpověděla na e-mail ze dne 13. března 2015, v němž ji žalobce výslovně požádal, „aby uvedla právní základ rozhodnutí“ o zproštění výkonu služby, které EIB hodlala přijmout (viz bod 224 výše). Teprve dne 16. června 2015, tj. po uplynutí platnosti rozhodnutí ze dne 13. dubna a 12. května 2015, a na výslovnou žádost právních zástupců žalobce uvedla EIB širokou posuzovací pravomoc, kterou má administrativa při organizování svých útvarů, a povinnost péče, která jí přísluší, za základ pro zproštění žalobce výkonu služby.

241 Za těchto podmínek nemohl žalobce před 16. červnem 2015, navzdory svému právnickému vzdělání, a přestože si obstaral odbornou radu, vyvrátit své pochybnosti ohledně právního základu, z něhož vycházela rozhodnutí ze dne 13. dubna a 12. května 2015. Je tudíž třeba učinit závěr, že EIB ponechala žalobce v situaci dlouhodobé nejistoty, pokud jde o rozsah těchto rozhodnutí. Žalobce proto nemohl jednoznačně zjistit, jaká jsou jeho práva a povinnosti, a postupovat podle toho.

242 Tento závěr platí tím spíše, že – jak v podstatě uvádí žalobce – výklad pojmu „zproštění“ (výkonu služby) a výrazu „osvobozen“ (od svých pracovních povinností) ze strany EIB v rozhodnutích ze dne 13. dubna a 12. května 2015 se výrazně liší od jejich běžného významu. Pojem „zproštění“ totiž v běžném vnímání odkazuje na povolení neučinit to, co je předepsáno. Pokud jde o výraz „osvobozen“, tento výraz odkazuje v běžném vnímání na osvobození v tom smyslu, že dotyčný již není povinen učinit to, co je předepsáno. V projednávaném případě přitom EIB použila pojem „zproštění“ a výraz „osvobozen“ za účelem popisu zákazu činit to, co bylo předepsáno. Jak EIB výslovně uznala na jednání, žalobce „nemůže pracovat“ v důsledku zproštění výkonu služby. Korespondence mezi žalobcem a EIB dokládá tuto nejednoznačnost. Odpověď žalobce na pracovní e-mail dne 15. dubna 2015 tak pro něj znamenala „napomenutí“ ředitele Ředitelství pro finanční rizika GŘ RM. Tento ředitel však žalobci neoznámil, že mu bylo zakázáno pracovat, nýbrž pouze to, že není „oficiálně ve službě“ a že se od něj neočekává, že bude pracovat nebo odpovídat na své e-maily.

243 Z toho vyplývá, že vzhledem k neurčení použitého právního základu jsou rozhodnutí ze dne 13. dubna a 12. května 2015 stižena porušením zásady právní jistoty, jakož i nedostatkem odůvodnění.

244 Naproti tomu rozhodnutí ze dne 16. června a 20. října 2015 jasně a přesně uvádějí právní základ, z něhož vycházejí, nebo přinejmenším obsahují údaje, které žalobci umožňují ho jednoznačně identifikovat.

245 V rozhodnutí ze dne 16. června 2015 se tak zejména uvádí následující:

„Navíc, pokud jde o Vaši žádost o objasnění právního základu pro zproštění, kterou Vaši právní zástupci formulovali v dopise ze dne 3. června 2015, dovolujeme si upozornit, že EIB stejně jako jakýkoli jiný unijní orgán má široké rozhodovací pravomoci v oblasti organizace svých útvarů a zaměstnanců. Tyto [pravomoci] zahrnují pravomoc nařídit zproštění výkonu služby v souladu zejména s judikaturou, pokud administrativa čelí událostem neslučitelným s řádným a nerušeným výkonem služby. EIB je povinna s veškerou nutnou energií zasáhnout a s rychlostí a péčí vyžadovanými okolnostmi daného případu reagovat tak, aby zjistila skutkový stav, a tím umožnit, aby z něj mohla vyvodit se znalostí věci příslušné důsledky.

Proto za takových okolností, jako jsou okolnosti v daném případě, přijala [EIB] naléhavá dočasná administrativní opatření, která považuje za nezbytná k obnovení nerušených pracovních podmínek v souladu s požadavky na řádnou správu a péči. Tato opatření byla přijata s řádnou péčí vyžadovanou od [EIB], rozhoduje-li o situaci osoby.

Kromě toho se [EIB] rychle pokusila zjistit relevantní skutečnosti týkající se oznámených situací nebo obvinění za účelem rozhodnutí o dalších opatřeních. Vzhledem k povaze událostí, k nimž došlo v tomto případě, postupovala [EIB] se zvláštní pečlivostí.

[…]

Toto potvrzení Vašeho zproštění se opírá především o:

a) silný zájem služby, který vyžaduje formální ochranná opatření ze strany [EIB], aby se vypořádala se situací na Vašem pracovišti, kde se vztah mezi Vámi a Vaším nadřízeným stal natolik neúnosným, že již není možný normální chod oddělení. Obnovení chodu oddělení nebylo možné provést bez oddělení Vaší osoby a Vašeho přímého nadřízeného;

b) povinnost zohlednit zájem Vašeho nadřízeného, který se cítil Vaším chováním ohrožen a již nebyl schopen vykonávat svou profesní činnost, když jste byl přítomen v [EIB];

c) povinnost zohlednit Vaše zájmy v tom smyslu, že administrativa je povinna nevystavovat Vás osobám, proti kterým jste vznesl obvinění.“

246 Rozhodnutí ze dne 20. října 2015 „potvrzuje“ zproštění žalobce výkonu služby, uvádí, že otázka použitého právního základu již byla vyřešena a poskytuje následující upřesnění:

„Zproštění výkonu služby zcela spadá do pravomocí administrativy [EIB], a konkrétně do oblasti výsad a pravomocí předsedy [EIB] řídit zaměstnance [EIB] v rámci svého úředního postavení orgánu oprávněného ke jmenování podle [protokolu č. 5 o statutu EIB] a podle jednacího řádu EIB (čl. 23 odst. 3).“

247 Pouhá skutečnost, že rozhodnutí ze dne 16. června a 20. října 2015 výslovně uvádějí nebo snadno umožňují žalobci určit použitý právní základ, však nepostačuje k vyvození závěru, že jsou v souladu s požadavky zásady právní jistoty. Je ještě třeba, aby v souladu s judikaturou uvedenou v bodech 233, 234 a 236 výše byl žalobce s to s dostatečnou mírou přesnosti posoudit zejména časovou působnost těchto rozhodnutí, a stanovit tak, jak dlouho bude zproštěn výkonu služby. Tento požadavek byl o to naléhavější, že takové zproštění výkonu služby, které trvá delší dobu, jako je zproštění výkonu služby, jehož předmětem byl žalobce, nejenže se rovná rozhodnutí o dočasném zproštění výkonu služby podle

článku 39 pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009 v tom, že mu znemožňuje vykonávat své pracovní povinnosti (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 16. prosince 2015, DE v. EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, body 39 a 40), nýbrž i může mít významné nepříznivé důsledky na jeho profesní, administrativní a finanční situaci.

248 Zaprvé takové zproštění výkonu služby, které trvá delší dobu, jako je zproštění výkonu služby, jehož předmětem byl žalobce, totiž může nepříznivě ovlivnit jeho nároky související s nástupem do služebního poměru. Jelikož je mu zakázáno pracovat, nemůže být zaměstnanec EIB, který je, jako žalobce, zproštěn výkonu služby po delší dobu, užitečně hodnocen podle článku 22 pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009, ani v důsledku toho povýšen podle zásluh ve smyslu článku 23 téhož pracovního řádu.

249 Zadruhé takové zproštění výkonu služby, které trvá delší dobu, jako je zproštění výkonu služby, jehož předmětem byl žalobce, může nepříznivě ovlivnit jeho finanční nároky. Tak je tomu i v případě, jako v projednávané věci, že plat dotyčné osoby byl zachován po celou dobu trvání jejího zproštění výkonu služby. Je totiž třeba připomenout, že odměna takového zaměstnance EIB, jako je žalobce, může zahrnovat nejen plat, nýbrž i zejména roční prémie uvedené v příloze II pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009. Jelikož takové zproštění výkonu služby, které trvá delší dobu, jako je zproštění výkonu služby, jehož předmětem byl žalobce, brání tomu, aby byl jeho pracovní výkon po delší dobu hodnocen (viz bod 245 výše), je prakticky nemožné přiznat mu takové prémie. Vzhledem k tomu, že v takovém případě nemůže být ani povýšen (viz bod 248), je mu rovněž zcela znemožněno získat zvýšení platu, které doprovází každé povýšení podle článku 23 pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009.

250 Zatřetí vzhledem k tomu, že zaměstnanci EIB, který je, jako žalobce, zproštěn výkonu služby, které trvá delší dobu, není přidělován žádný úkol, může se bez ohledu na zachování svého platu dovolávat porušení svých nemajetkových zájmů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2015, DE v. EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, bod 42) a zásady souladu mezi platovou třídou a pracovním místem, podle které funkce úředníka nebo pracovníka Unie nesmí být z hlediska jejich povahy, důležitosti a rozsahu výrazně nižší, než funkce odpovídající jeho platové třídě a pracovnímu místu (rozsudky ze dne 23. března 1988, Hecq v. Komise, 19/87, EU:C:1988:165, bod 7, a ze dne 28. května 1998, W v. Komise, T-78/96 a T-170/96, EU:T:1998:112, bod 104). Na rozdíl od toho, co tvrdí EIB, totiž rozsah této zásady není v ničem omezen na rozhodnutí o převedení na jiné pracovní místo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2008, Kerstens v. Komise, F-119/06, EU:F:2008:54, bod 45).

251 Na rozdíl nejen od rozhodnutí ze dne 13. dubna a 12. března 2015, jejichž délka trvání byla výslovně omezena na jeden měsíc, ale také rozhodnutí o dočasném zproštění výkonu služby podle článku 39 pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009, jehož maximální délka činí tři měsíce s výjimkou trestních řízení, nepodléhají rozhodnutí ze dne 16. června a 20. října 2015 žádným časovým omezením. Tato rozhodnutí zajisté připomínají dočasnou povahu zproštění žalobce výkonu služby a v podstatě uvádějí, že jeho ukončení je podmíněno vznikem budoucí události. Je nicméně třeba konstatovat, že datum vzniku takové události nebylo možno ke dni přijetí uvedených rozhodnutí s dostatečnou mírou přesnosti určit.

252 Rozhodnutí ze dne 16. června 2015 totiž pouze uvádí, že ukončení zproštění žalobce výkonu služby závisí na závěru „formálního vyšetřování“ OLAF. Pojem „formální vyšetřování“ není uveden v nařízení č. 883/2013 ani v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. 1999, L 136, s. 1), které uvedené nařízení zrušilo. Ze zápisu ze schůze ze dne 15. června 2015 nicméně vyplývá, že na rozdíl od toho, co naznačuje žalobce ve svých písemnostech, tento pojem odkazuje nikoli na „správní vyšetřování“ definované v čl. 2 odst. 4 nařízení č. 883/2013, nýbrž obecně na řízení před OLAF, které končí vypracováním zprávy o vyšetřování. Na této schůzi totiž ředitel Ředitelství pro sociální vztahy a administrativní útvary EIB informoval žalobce, že se předpokládá, že jeho zproštění výkonu služby bude prodlouženo až do doby, než bude k dispozici zpráva OLAF.

253 Stejně tak rozhodnutí ze dne 20. října 2015 pouze uvádí, že ukončení zproštění žalobce výkonu služby je podmíněno dokončením „prací“ OLAF. Pojem „práce“ není tímto způsobem používán v nařízení č. 883/2013 ani v nařízení č. 1073/1999, které uvedené nařízení zrušilo. S ohledem na úvahy uvedené v bodě 252 výše však žalobce mohl pochopit, že pojem „práce“, podobně jako pojem „formální vyšetřování“, odkazuje obecně na řízení před OLAF, které končí vypracováním zprávy o vyšetřování.

254 Je přitom třeba konstatovat, že nařízení č. 883/2013 nestanoví pro vypracování zprávy o vyšetřování OLAF žádné určité časové omezení. Toto nařízení bez dalšího upřesnění pouze uvádí, že zpráva OLAF o vyšetřování je vypracována „po dokončení“ nebo „po skončení“ správního vyšetřování, jak je definováno v čl. 2 odst. 4 uvedeného nařízení, přičemž ani jeho trvání nepodléhá určitému časovému omezení. Článek 7 odst. 8 uvedeného nařízení totiž stanoví, že nelze-li takové vyšetřování skončit do 12 měsíců od zahájení, podává generální ředitel OLAF po uplynutí této lhůty 12 měsíců a poté každých šest měsíců dozorčímu výboru OLAF zprávu obsahující důvody a nápravná opatření navrhována s cílem vyšetřování urychlit.

255 Prohlášení ředitele Ředitelství pro sociální vztahy a administrativní útvary EIB na schůzi konané dne 15. června 2015, jejímž cílem bylo vyslechnout žalobce před přijetím rozhodnutí ze dne 16. června 2015, potvrzují, že bylo obtížné s detailní přesností nebo jistotou stanovit, kdy mělo dojít k ukončení řízení před OLAF. Na této schůzi totiž ředitel Ředitelství pro sociální vztahy a správní služby EIB žalobce informoval, že se předpokládá, že jeho zproštění výkonu služby bude prodlouženo až do doby, kdy bude k dispozici zpráva OLAF, a že se „očekává, že k tomu dojde před letními prázdninami, ale [že] mu nemůže být v tomto ohledu poskytnuta žádná záruka, neboť B[EI] nemá nad řízením OLAF žádnou kontrolu“.

256 Za těchto okolností nemohl žalobce s dostatečnou mírou přesnosti určit časovou působnost rozhodnutí ze dne 16. června a 20. října 2015. Žalobce proto nemohl jednoznačně vědět, jaká jsou jeho práva a povinnosti, a postupovat podle toho.

257 Rozhodnutí ze dne 16. června a 20. října 2015, podobně jako rozhodnutí ze dne 13. dubna a 12. května 2015, jsou stižena porušením zásady právní jistoty.

258 Argument EIB, že k ukončení konfliktu mezi žalobcem a jeho nadřízeným připadalo v úvahu pouze zproštění výkonu služby z toho důvodu, že nebylo možné jej převést na jiný útvar nebo jej dočasně přidělit k jinému orgánu, nemůže tento závěr zpochybnit. Široká posuzovací pravomoc, kterou má podle svého tvrzení EIB při organizaci svých útvarů v závislosti na jejím poslání a při přidělování zaměstnanců, které má k dispozici, za účelem plnění tohoto poslání, totiž není neomezená. Naopak, tato pravomoc musí být vykonávána v zájmu služby a při dodržení zásady souladu mezi platovou třídou a pracovním místem (viz rozsudek ze dne 19. června 2015, Z v. Soudní dvůr, T-88/13 P, EU:T:2015:393, bod 105 a citovaná judikatura), jakož i povinnosti péče, obecných zásad unijního práva a základních práv dotyčné osoby (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. prosince 2017, HQ v. CPVO, T-592/16, nezveřejněný, EU:T:2017:897, body 26 a 27, ze dne 2. května 2007, Giraudy v. Komise, F-23/05, EU:F:2007:75, bod 141, a ze dne 9. října 2007, Bellantone v. Účetní dvůr, F-85/06, EU:F:2007:171, bod 61). Uvedená pravomoc tudíž nemohla administrativě umožnit nerespektovat požadavky zásady právní jistoty nebo zásady souladu mezi platovou třídou a pracovním místem za účelem zamezit žalobci vykonávat jeho profesní činnost po delší dobu, jejíž délku nebylo možné s přesností určit, a se závažnými nepříznivými důsledky popsanými v bodech 247 až 250 výše.

259 Kdyby EIB konstatovala, že chování žalobce představovalo závažný důvod, který mohl vést k okamžitému zrušení jeho pracovního poměru, příslušelo EIB zahájit vůči němu disciplinární řízení a dočasně ho zprostit výkonu služby podle článku 39 pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009. Kdyby naopak EIB konstatovala, že chování žalobce, jak bylo tvrzeno na jednání, nespadá do působnosti uvedeného ustanovení, ale že není možné uvažovat o další spolupráci s EIB, příslušelo jí, s výhradou dodržení použitelných pravidel, ukončit jeho smlouvu podle článku 16 pracovního řádu zaměstnanců z roku 2009.

260 Je tedy třeba vyhovět první části prvního žalobního důvodu, a proto zrušit rozhodnutí ze dne 13. dubna, 12. května, 16. června a 20. října 2015.

[*omissis*]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Evropské investiční banky (EIB) ze dne 13. dubna, 12. května, 16. června a 20. října 2015, 6. června 2016 a 7. února 2017, kterými se PT zprošťuje výkonu služby, jakož i rozhodnutí EIB ze dne 18. června 2015 o zamezení přístupu PT k jeho elektronické poště a počítačovému připojení EIB, se zrušují.

2) EIB se ukládá povinnost zaplatit PT z titulu utrpěné nemajetkové újmy částku ve výši 25 000 eur navýšenou o úroky z prodlení, ode dne vyhlášení tohoto rozsudku, v sazbě stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní refinanční operace, zvýšené o 3,5 procentní body.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

4) EIB se ukládá náhrada nákladů řízení.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. července 2019.

Podpisy.